

v kočici, z jedno samo izbico in rusko pečjo v kotu, je bilo pusto in vlažno.

Če bi ne stal v kotu na mizi star pozelenel samovarček, in ne bi viselo svetih podob nad dvema k stenam priritima klopema, zdelo bi se, da tu nihče ne stanuje.

Sicer je zdajci v peči plapolal ogenj, ob katerem sta stala dva lonca, a na vrvih je visela ženska obleka.

Tam okolo pa se je sukala s kuhalnico v roki in od vročine rujnim licem, punica katera je bila ogovorila Sarmatova pri reki. Oživljen njen obraz se je kazal sedaj prekrasen. Oči sta žareli, dolge vejice so iglam jednako padale na rdeči nežni ličici, a lasje so se razkuštrali v onem posebnem neredu, ki ne spačijo a še bolj kra-sijo ljubko žensko ličice.

»Nu, Pašutka! Pozdravi gosta!« je zaklicala ženska na pragu.

Ivanka se je obrnila, pokazala z veselim, ljubkim usmevom svoje bele, ravne zobe in, ozrši se v prišleca, vsakemu posebej rekla, sklonivši glavo:

»Dobro došel!«

»Dobro došel!«

(Pride še.)

Balada o zimi.

(Jaroslav Vrchlický.)

Ječe drevesa obložena,
Z neba brez konca sneg drobi.
Sè srebrom sklenic okrašena
V zavetju mala kočja spi.
Iz okna žarek zablesti
Na cvet in steblo, zvonček, klas,
Ki jih na steklo slika mraz.
Kot iskre miga zvezd gromada;
Izgine, zagori čez čas —
Sneg pa le pada, pada, pada.

Li z lučjo hodi tamkaj žena?
Z ognjišča morda se svetli?
Jaz sanjam. — S smolo napojena
Krožeča trska se žari,
Kot drevja duša se ti zdi!
Otvori vrata kdo ta čas,
Sneg trka s suknje, čujem jaz,
Hiti nasproti žena mlada.

On je! — Koraki ti! ta glas! —
Sneg pa le pada, pada, pada.

Svet edna mlaka je meglena,
Kje sever, kje-li jug leži?
V led zmrzne reke kalna pena,
Na polju v snežne tam plazi
Pa tiho se jereb glasi:
K tej koči v sanjah hodim jaz.
Kaj tam počno v večerni čas?
Ima-li ona res ga rada?
Kak mine jima zimski mraz! —
Sneg pa le pada, pada, pada.

Vre v stan iz duše svitel pas,
Razpleta on zlato jej las,
Sen k snu in usta k ustom sklada.
Svet jima prazen je prikaz —
Sneg pa le pada, pada, pada.

Iz češčine preložil *Al. Benkovič*.